

Плаче удова непотішена,
Син маленький за батьком банує.
А іще одну сироту марну
Він лишив, тая ходить, тоскує.

До двора піде, близь порога жде
(Можеш ждати до судного рана),
А як пан узрить, псами затравить:
«Що ти хочеш, мужичко погана?!»

На приходство йде, може, там найде
Тихий кут і привітливе слово.
Аж там піп гука: «А ти хто така?
Рідна мова?.. Бувай нам здорова!»

Де ж єї піти? Де приют найти?
В полі з птахом, з звірами у лісі?..
Повертай назад у вишневий сад,
Там у хлопській сховаєшся стрісі.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Для ідеї»](#)